

Arrest

nr. 231 786 van 24 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 oktober 2018 België is binnengekomen, diende op 24 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 31 mei 2018 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 8 augustus 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 8 augustus 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/10/2018

U werd op 14 juni 2019 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord van 9u17 tot 12u26 in het bijzijn van een tolk die de taal Pashtou machtig is. U werd het volledige gehoor bijgestaan door meester Pascal Ngenzebuhoro in loco van uw advocaat, meester Naweed Ahmadzada.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtoun te zijn en het soenitisch geloof te belijden. U bent op 25 mei 1996 geboren in Akhonkhel, een dorp gelegen in het district Jalrez van de provincie Wardak. U ging er naar school tot u twaalf of dertien jaar oud was. Drie jaar geleden trouwde u er met uw nicht langs vaderszijde. Jullie hebben geen kinderen.

Uw vader baatte een winkel uit in de bazaar van Zaiwalat. Aangezien uw vader al wat ouder begon te worden hielp u hem hier af en toe. Aangezien jullie winkel het dichtst bij de controlepost van de ALP lag kwam de ALP hun voedselvoorraad bij jullie halen. Dat deden ze al sinds de ALP zich in Jalrez vestigde. De taliban waren evenwel niet gediend met jullie schijnbare samenwerking met de overheid en van zodra de ALP eten bij jullie kwamen halen, bedreigden ze zowel u als uw vader verschillende keren.

Ergens in de tiende maand van 1396 (gregoriaanse kalender: 22 december 2017-20 januari 2018) vertrok uw vader naar de winkel terwijl u thuis bleef om hout te verzamelen. Die dag werd uw vader ontvoerd en naar een berg gebracht. Diezelfde namiddag werd uw vader hier doodgeschoten. De dorpingen vonden zijn lichaam terug. Uw nonkel belde u op met het nieuws en zei dat u onmiddellijk naar huis moest gaan en hij bracht u vervolgens naar de smokkelaar. Diezelfde dag verliet u nog Jalrez district. U reisde door naar België waar u op 24 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw tazkara, de tazkara van uw vader, de oude identiteitskaart van uw vader, een dreigbrief van de taliban en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo bent u er allereerst niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat de ALP naar uw winkel kwamen voor eten. U kan hierover immers nauwelijks iets vertellen. Zo kon u geen enkele naam van de agenten geven die naar uw winkel kwamen (CGVS p.4). U noemde hen namelijk steeds gewoon commandant (CGVS p.4). Het is echter bijzonder bevreemdend dat u de ALP die reeds jaren naar uw winkel kwamen en die volgens u de reden vormden van de dood van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan niet kan benoemen. Uw verklaringen blijken bovendien in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. U verklaarde namelijk dat de controlepost van de ALP nabij de bazaar van Zaiwalat altijd in handen was van de ALP en nooit werd ingenomen door de taliban (CGVS p.14). Slechts na uw vertrek uit uw dorp ergens in de tiende maand van 1396 (gregoriaanse kalender: 22 december 2017-20 januari 2018) werd de controlepost samen met nog 15 andere controleposten volgens u ingenomen en de winkels afgebrand (CGVS p.4, 9, 14). Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat er verschillende controleposten van de ALP werden ingenomen door de taliban, waaronder ook dat van Zaiwalat bazaar.

Deze gebeurtenissen vonden echter plaats tussen 2 en 4 juli 2015 en dus ruim twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Bovendien werd de ALP na dit incident vervangen door de Public Order Police. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat uw winkel na juli 2015 nog bezocht werd door de ALP.

Ten tweede blijken uw verklaringen betreffende de vervolging die u en uw vader gekend zouden hebben in Jalrez district vanwege tal van vaag- en tegenstrijdigheden volstrekt ongeloofwaardig. Zo slaagde u er allereerst niet in om coherente verklaringen betreffende de dood van uw vader af te leggen. Bij uw interview bij de DVZ van 4 december 2018 werd u namelijk gevraagd om de naam van uw vader en diens verblijfplaats of datum van overlijden weer te geven. U deelde toen slechts mee dat uw vader in Jalrez woonde en maakte geen enkele melding van diens overlijden (zie verklaringen DVZ, punt 13). Ook later in datzelfde interview bij de DVZ verklaarde u dat u uw reis betaalde met het spaargeld van uw vader die een winkel heeft (zie verklaringen DVZ, punt 36). Wederom liet u na te vermelden dat uw vader overleden zou zijn. Pas op 17 april 2019, wanneer u geïnterviewd werd voor de vragenlijst van het CGVS haalde u plotseling aan dat uw vader gedood werd door de taliban. Dat u bij uw eerste interview bij de DVZ nalaat om enige melding te maken van het overlijden van uw vader, dat bovendien de aanleiding zou gevormd hebben voor uw vertrek, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook reeds in ernstige mate.

Bovendien blijken uw verklaringen betreffende de vervolging die u en uw vader zouden ervaren hebben zeer bondig en weinig doorleefd. U beperkte zich immers slechts tot een asielrelaas van enkele zinnen en kon ook op vragen die u gesteld werden niet met meer details beantwoorden (CGVS p.13-14). Zo slaagde u er niet in om te vertellen hoe het lichaam van uw vader naar het dorp gebracht werd, terwijl u nog tot de dag na de dood van uw vader in de buurt van uw dorp verbleef (CGVS p.14-15). De details die u dan wel kon geven bleken daarenboven details die u onmogelijk kon weten, hetgeen duidelijk wijst op het gefabriceerde karakter van uw asielrelaas. U wist namelijk te vertellen dat uw vader 's ochtends ontvoerd werd, vervolgens naar de Nahte Bashaw berg gebracht werd, waar hij werd neergeschoten en uiteindelijk gevonden werd door de dorpelingen (CGVS p.13-15). Zo is het bijzonder vreemd dat uw nonkel u kon vertellen dat uw vader neergeschoten werd, nog voor zijn lichaam werd gevonden (CGVS p.13-14). Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan de verklaring dat de dingen zo nu eenmaal gaan als de taliban mensen meeneemt (CGVS p.14). Hierbij liet u het echter na om een verklaring te bieden voor deze tegenstrijdigheid. Het is bovendien niet aannemelijk dat u precies kon zeggen dat uw vader in de namiddag neergeschoten werd (CGVS p.13). Niemand hoorde immers het schot of zag hoe uw vader gedood werd (CGVS p.15-16). De details die u wel in uw relaas aanhaalde waren bijgevolg details die u niet kan weten. Dat u deze kennis toch aanhaalt alsof u hier ten tijd van uw vertrek uit uw geboortedorp wel van op de hoogte was, wijst dan ook nogmaals op de leugenachtige aard van uw verklaringen.

Voorts zijn uw verklaringen betreffende de handelwijze van de taliban danig bevreemdend dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondergraven. Zo verklaarde u dat de taliban u en uw vader al bedreigde sinds de ALP naar jullie winkel begonnen te komen (CGVS p.14). Het betrof hierbij volgens u een geruime tijd (CGVS p.14). U slaagde er evenwel niet in te verklaren waarom de taliban u en uw vader nu plots besloten om uw vader te ontvoeren (CGVS p.14). Het is nochtans bijzonder vreemd dat de taliban jullie al jarenlang bedreigde en dan haast uit het niets besloot om de daad bij het woord te voegen zonder dat hier een concrete aanleiding voor is. Bovendien is het zeer vreemd dat de taliban al geruime tijd zowel u als uw vader bedreigde, maar dat ze uiteindelijk alleen uw vader ontvoerden (CGVS p.13). Indien de taliban immers toch om een onduidelijke reden besloot om de daad bij het woord te voegen, dan is er geen echte reden waarom ze hiervoor u ook niet meteen zouden viseren. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u in de tuin was en dat de taliban u daarom niet kon meenemen (CGVS p.14). Indien de taliban u wou vinden was uw tuin echter geen veilige schuilplaats, in tegendeel, het zou betekenen dat u eenvoudig te vinden was. Dat de taliban u hier niet kwam zoeken wijst er dan ook eerder op dat u niet gezocht werd. De handelingen van de taliban worden nog vreemder wanneer ze na uw vertrek uit Afghanistan plots van hun modus operandi nogmaals veranderen en besluiten om een dreigbrief af te leveren aan uw moeder (CGVS p.14). Er is immers geen concrete reden waarom der taliban na jarenlange mondelinge bedreigingen zou overschakelen naar een geschreven document. Het lijkt er dan ook op dat dit document eerder gefabriceerd werd om uw asielrelaas te staven. Een dergelijke dreigbrief is overigens heel eenvoudig na te maken waardoor ze uw relaas onmogelijk kan ondersteunen. U weet overigens niet te vertellen wat er juist in de dreigbrief van de taliban staat hetgeen wijst op een absolute desinteresse in uw asielrelaas en waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaring nogmaals ondermijnd wordt. U gaf zelfs aan dat u niet eens getracht heeft om deze brief zelf te lezen en van de uitleg die u kreeg van uw kamergenoot in het centrum onthield u slechts dat het een dreigbrief was van de taliban. Ook wat betreft de bedreigingen zelf wist u overigens geen coherente verklaringen af te leggen.

Zo gaf u enerzijds aan dat u al zolang de ALP zich in uw district bevond, bedreigd werd door de taliban, maar anderzijds verklaarde u dan weer dat uw vader en u elk drie of vier keer persoonlijk door de taliban bedreigd werden (CGVS p.14-17). Hierbij is niet alleen de tegenstrijdigheid opvallend, maar is het ook weinig aannemelijk dat u er niet in slaagt om in concrete aantallen te beschrijven hoe vaak u benaderd werd door de taliban.

Tot slot wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals bevestigd door het gedrag dat u en uw familie stelden in Afghanistan. Zo is het allereerst bijzonder bevreemdend dat uw nonkel u vlak nadat uw vader ontvoerd werd vroeg om naar uw eigen huis terug te keren, terwijl de taliban u hier bijzonder makkelijk zou kunnen vinden (CGVS p.15). Daarna reisde u bovendien zonder extra beschermingsmaatregelen naar het huis van de smokkelaar liep terwijl de taliban vermoedelijk naar u op zoek was. Geconfronteerd met dit bijzonder eigenaardig gedrag verklaarde u enkel dat het donker was (CGVS p.15). Indien de taliban echter naar u op zoek was, vormde het donker absoluut niet voldoende bescherming om veilig naar het huis van de smokkelaar te lopen. Bovendien is het hoe dan ook vreemd dat zowel u als uw vader gedurende meerdere jaren van bedreigingen door de taliban toch besloten om in Jalrez district te blijven wonen. Er kan immers verwacht worden dat bij dergelijke ernstige bedreiging een gevoel van veiligheid belangrijker wordt dan vasthouden aan eigendommen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u vervolgd werd door de taliban.

De documenten die u voorlegt kon bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw tazkara, de tazkara van uw vader, de oude identiteitskaart van uw vader en de enveloppe tonen immers hoogstens uw herkomst uit Jalrez district aan, hetgeen niet betwijfeld wordt. De bewijswaarde van de door u voorgelegde dreigbrief is bijzonder relatief en werd reeds eerder uitgebreid besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voer twee middelen aan.

- In eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83 /EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie"), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij er niet in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. De aangehaalde motieven volstaan immers niet om de beslissing te dragen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is.

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting en bespreekt het begrip "vluchteling", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Hij past de elementen van deze definitie toe. Hij benadrukt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker verklaarde dat hij en zijn vader verschillende keren werden bedreigd door de taliban en dat zijn vader werd ontvoerd.

Vooreerst benadrukt verzoeker dat zijn verklaringen doorheen de procedure consistent zijn, aangezien hij het relaas dat hij bij aanvang van de procedure uiteenzette overeenstemt met zijn relaas tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij citeert uit zijn verklaringen bij aanvang van de procedure.

Verder citeert hij uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en het EASO-rapport "Country Guidance. Afghanistan" van juni 2019 met betrekking tot het risicoprofiel voor personen die geacht worden de overheid te steunen, waaruit volgens verzoeker blijkt dat *"het gegeven dat verzoekers vader een winkel had en waar de ALP hun inkopen deden, en dat verzoeker daarom verschillende keren werd bedreigd, een belangrijk materieel feit is."*

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de ALP naar hun winkel kwam om eten te kopen, meent verzoeker dat voorbijgegaan wordt aan zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit hij citeert, en het feit dat hij niet bevriend was met de ALP-agenten.

Verder benadrukt verzoeker dat hij niet werd geconfronteerd met de informatie beschikbaar in het administratief dossier waaruit blijkt dat de checkpoint van de ALP bij de Zaiwalat bazaar sinds juli 2015 werd ingenomen door de taliban. Hij meent dat het, in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangewezen was om hem hier mee te confronteren. Verder meent verzoeker dat *"louter het feit dat de benaming van de autoriteiten gewijzigd is en dat er in een periode sprake is van geweld door de taliban geenszins objectief vaststaat dat de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk zouden zijn."*

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt over het overlijden van zijn vader, wijst verzoeker erop dat men tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 december 2018 niet had verduidelijkt dat hij de datum van het overlijden diende te vermelden. De commissaris-generaal erkent in de bestreden beslissing bovendien zelf dat hij dit element aanhaalde tijdens het interview op 17 april 2019 wanneer hij werd ondervraagd over zijn vrees. Verzoeker is het dan ook niet eens met de stelling van de commissaris-generaal dat dit element zijn geloofwaardigheid zou ondermijnen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat zijn verklaringen over zijn problemen bondig en weinig doorleefd zijn, meent verzoeker dat rekening dient te worden gehouden met zijn profiel. Verzoeker heeft tot de vijfde graad lager onderwijs scholing gehad en diende dit te beëindigen om zijn familie te helpen in de landbouw.

Het feit dat hij niet hooggeschoold is en *“voornamelijk zijn familie heeft”*, is een element waar rekening mee diende te worden gehouden, aldus verzoeker. Bovendien werd slechts een gedeelte van zijn verklaringen beoordeeld op geloofwaardigheid.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de handelswijze van de taliban ongeloofwaardig is, benadrukt verzoeker dat *“De verwerende partij argumenteert dat indien de taliban toch om een onduidelijke reden besloot om de daad bij het woord te voegen dan is er geen echte reden waarom ze hiervoor verzoeker ook niet meteen zouden viseren. Uit de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent blijkt dat de verwerende partij vanuit vermoedens vertrekt om dan een bepaald standpunt aan te tonen.”*

Bovendien wijst verzoeker erop dat hij niet werd geconfronteerd met de conclusies van de bestreden beslissing. Hij benadrukt dat zijn verklaringen, rekening houdende met zijn profiel, voor een groot deel als geloofwaardig kunnen worden beschouwd gezien zij geen ernstige tegenstrijdigheden bevatten. Dat de handelswijze van de taliban en het gedrag van verzoeker en zijn familieleden *“bevreemdend”* of *“vreemd”* is, kan op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot de gehele ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker besluit hieruit dan ook dat de commissaris-generaal hoogstens twijfel hadden kunnen weerhouden, doch dat het onredelijk is om op basis van de motieven in de bestreden beslissing tot de algehele ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te besluiten. Hij meent dan ook dat hem, rekening houdende met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en de *in casu* vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, *“het voordeel van de twijfel”* had kunnen en moeten worden toegekend.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- *“van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert vervolgens uit het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van juni 2019 met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Wardak. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat uit de EASO Guidance Note blijkt dat de provincie Wardak wordt beschouwd als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Het is voor verzoeker echter *“een raadsel”* waarom zijn persoonlijke omstandigheden niet voldoende zouden zijn. Dit wordt nergens gemotiveerd.

Verder meent verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat de provincie in zijn geheel relatief laag scoort en daarbij een verhouding hanteert met het aantal burgers die er wonen. De commissaris-generaal vergeet immers dat het geweld volgens de EASO Guidance Note het geweld sinds 2017 met 170% is toegenomen en dat verzoekers regio van herkomst voor 50% in handen is van de taliban. Eveneens vergeet de commissaris-generaal te vermelden dat er in de periode van 1 januari 2018 tot 31 december 2018 3199 personen noodgedwongen hun regio hebben verlaten, aldus verzoeker, onder citering van de voormelde informatie van EASO.

Verzoeker wijst er verder op dat de commissaris-generaal hem niet heeft ondervraagd over en niet voldoende heeft gemotiveerd hoe hij zijn regio veilig zou kunnen bereiken. Uit voormelde informatie van EASO blijkt immers dat de taliban op bepaalde wegen controleposten plaatsen waarbij wordt gemeld dat ze usher vragen op de provinciale weg. Verzoeker citeert verder nog uit informatie van Human Rights Watch van 6 september 2019.

Verzoeker wijst verder nog op het arrest Elgafaji van het Europese Hof van Justitie en voert aan dat het aan de commissaris-generaal is om aan te tonen dat verzoeker geen reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld in de provincie Wardak. Hij besluit dan ook dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig heeft gehandeld en dat de bestreden beslissing niet is gesteund op pertinente of toelaatbare motieven. Aan verzoeker wordt ten onrechte niet de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het volharden dat deze eenduidig en geloofwaardig zijn en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de motieven van de bestreden beslissing echter niet weerlegt, noch in een ander daglicht stelt.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar informatie met betrekking tot het risicoprofiel van personen die geacht worden de overheid te steunen en het feit dat leden van de ALP in de winkel van zijn vader eten kwamen kopen, doch de Raad wijst erop dat hij met dit verweer voorbijgaat aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker deze feiten niet aannemelijk heeft gemaakt: *“Zo bent u er allereerst niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat de ALP naar uw winkel kwamen voor eten. U kan hierover immers nauwelijks iets vertellen. Zo kon u geen enkele naam van de agenten geven die naar uw winkel kwamen (CGVS p.4). U noemde hen namelijk steeds gewoon commandant (CGVS p.4). Het is echter bijzonder bevreemdend dat u de ALP die reeds jaren naar uw winkel kwamen en die volgens u de reden vormden van de dood van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan niet kan benoemen. Uw verklaringen blijken bovendien in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. U verklaarde namelijk dat de controlepost van de ALP nabij de bazaar van Zaiwalat altijd in handen was van de ALP en nooit werd ingenomen door de taliban (CGVS p.14). Slechts na uw vertrek uit uw dorp ergens in de tiende maand van 1396 (gregoriaanse kalender: 22 december 2017-20 januari 2018) werd de controlepost samen met nog 15 andere controleposten volgens u ingenomen en de winkels afgebrand (CGVS p.4, 9, 14). Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat er verschillende controleposten van de ALP werden ingenomen door de taliban, waaronder ook dat van Zaiwalat bazaar. Deze gebeurtenissen vonden echter plaats tussen 2 en 4 juli 2015 en dus ruim twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Bovendien werd de ALP na dit incident vervangen door de Public Order Police. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat uw winkel na juli 2015 nog bezocht werd door de ALP.”*

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover en voert aan dat hij niet bevriend was met de ALP, doch de Raad merkt op dat dit verweer geen afdoende verklaring biedt voor de correcte en pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker meer informatie heeft over de leden van de ALP die sinds jaren naar zijn winkel kwamen en de aanleiding waren voor de bedreigingen van de taliban en verzoekers vertrek uit Afghanistan.

Met het verweer in het verzoekschrift dat de overname door de taliban van de controlepost aan de Zaiwalat bazaar en de daaropvolgende vervanging van het ALP niet objectief aantoont dat verzoekers verklaringen niet aannemelijk zijn, wijst de Raad erop dat hij de motieven van de bestreden beslissing geenszins *in concreto* weerlegt. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat dergelijke vaststellingen weldegelijk afbreuk doen aan verzoekers verklaringen dat zijn winkel bezocht werd door agenten van de ALP, gezien in dergelijke situatie van hem kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de overname door de taliban en de vervanging van de ALP. Het loutere feit dat de commissaris-generaal verzoeker niet confronteerde met informatie waaruit blijkt dat de checkpoint van de ALP bij de Zaiwalat bazaar sinds juli 2015 werd ingenomen door de taliban, betekent bovendien niet dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet op dit element zou mogen baseren. Dergelijk verweer kan dan ook geenszins afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing op dit punt.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hem tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 december 2018 niet werd verduidelijkt dat hij de datum van overlijden van zijn vader moest vermelden, is de Raad van oordeel dat dit een louter blote bewering betreft. De Raad wijst erop dat uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker bevraagd werd over de *“Verblijfplaats/datum overlijden”* van zijn vader (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 6), waarop verzoeker *“Akhonkhel, Jarlez (district)”* en aldus niet vermeldde dat zijn vader overleden was.

Dat verzoeker in dit interview naliet om te vermelden dat zijn vader overleden is blijkt bovendien, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt uit zijn verklaring dat *"Ik maakte gebruik van een smokkelaar, Zalmai, een man uit mijn dorp. Ik betaalde hem 7000 dollar. Dit geld was spaargeld van mezelf en mijn vader die een winkel heeft."* (Ibid., p. 11), waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker insinueerde dat zijn vader nog in leven was. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, ondanks verschillende verwijzingen naar zijn vader tijdens dit interview, niet zou laten blijken dat zijn vader ondertussen was overleden. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat dit element afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Het loutere feit dat verzoeker tijdens het interview op 17 april 2019 wel vermeldde dat zijn vader overleden was, kan geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker tracht verder de vaststellingen van de commissaris-generaal, dat verzoekers verklaringen over de aangehaalde vervolgingsfeiten bondig en niet doorleefd zijn, te minimaliseren door te verwijzen naar zijn laaggeschoold profiel. De Raad wijst er echter op dat een beperkte scholing niet betekent dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn eigen leefwereld en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht op een coherente, doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige manier weer te geven, noch dat hij niet in staat zou zijn om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoekers beperkte scholing kan dan ook geenszins een afdoende verklaring bieden voor verzoekers vage en ondoorleefde verklaringen met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de commissaris-generaal zich louter baseert op vermoedens met betrekking tot de handelswijze van de taliban, wijst de Raad erop dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert maar er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Verzoekers verweer dat hij niet werd geconfronteerd met de vaststellingen van de commissaris-generaal is niet van die aard om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing. Immers, de Raad herhaalt dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal verplicht om verzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, zodat het loutere feit dat verzoeker niet geconfronteerd werd met bepaalde elementen niet betekent dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet op deze elementen zou mogen baseren.

Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen over zijn problemen grotendeels coherent zijn en dat hem geen grote tegenstrijdigheden worden verweten en dat bepaalde motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten. De Raad merkt op dat rekening wordt gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen op zich. Ook al zou een onderdeel op zich een beslissing niet misschien kunnen dragen, in de samenlezing met andere onderdelen is de motivering van de bestreden beslissing voldoende draagkrachtig. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers problemen met de taliban omwille van het feit dat hij eten verkocht aan de ALP.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo bent u er allereerst niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat de ALP naar uw winkel kwamen voor eten. U kan hierover immers nauwelijks iets vertellen. Zo kon u geen enkele naam van de agenten geven die naar uw winkel kwamen (CGVS p.4). U noemde hen namelijk steeds gewoon commandant (CGVS p.4). Het is echter bijzonder bevreemdend dat u de ALP die reeds jaren naar uw winkel kwamen en die volgens u de reden vormden van de dood van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan niet kan benoemen. Uw verklaringen blijken bovendien in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. U verklaarde namelijk dat de controlepost van de ALP nabij de bazaar van Zaiwalat altijd in handen was van de ALP en nooit werd ingenomen door de taliban (CGVS p.14). Slechts na uw vertrek uit uw dorp ergens in de tiende maand van 1396 (gregoriaanse kalender: 22 december 2017-20 januari 2018) werd de controlepost samen met nog 15 andere controleposten volgens u ingenomen en de winkels afgebrand (CGVS p.4, 9, 14).

Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat er verschillende controleposten van de ALP werden ingenomen door de taliban, waaronder ook dat van Zaiwalat bazaar. Deze gebeurtenissen vonden echter plaats tussen 2 en 4 juli 2015 en dus ruim twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Bovendien werd de ALP na dit incident vervangen door de Public Order Police. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat uw winkel na juli 2015 nog bezocht werd door de ALP.

Ten tweede blijken uw verklaringen betreffende de vervolging die u en uw vader gekend zouden hebben in Jalrez district vanwege tal van vaag- en tegenstrijdigheden volstrekt ongeloofwaardig. Zo slaagde u er allereerst niet in om coherente verklaringen betreffende de dood van uw vader af te leggen. Bij uw interview bij de DVZ van 4 december 2018 werd u namelijk gevraagd om de naam van uw vader en diens verblijfplaats of datum van overlijden weer te geven. U deelde toen slechts mee dat uw vader in Jalrez woonde en maakte geen enkele melding van diens overlijden (zie verklaringen DVZ, punt 13). Ook later in datzelfde interview bij de DVZ verklaarde u dat u uw reis betaalde met het spaargeld van uw vader die een winkel heeft (zie verklaringen DVZ, punt 36). Wederom liet u na te vermelden dat uw vader overleden zou zijn. Pas op 17 april 2019, wanneer u geïnterviewd werd voor de vragenlijst van het CGVS haalde u plotseling aan dat uw vader gedood werd door de taliban. Dat u bij uw eerste interview bij de DVZ nalaat om enige melding te maken van het overlijden van uw vader, dat bovendien de aanleiding zou gevormd hebben voor uw vertrek, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook reeds in ernstige mate.

Bovendien blijken uw verklaringen betreffende de vervolging die u en uw vader zouden ervaren hebben zeer bondig en weinig doorleefd. U beperkte zich immers slechts tot een asielrelaas van enkele zinnen en kon ook op vragen die u gesteld werden niet met meer details beantwoorden (CGVS p.13-14). Zo slaagde u er niet in om te vertellen hoe het lichaam van uw vader naar het dorp gebracht werd, terwijl u nog tot de dag na de dood van uw vader in de buurt van uw dorp verbleef (CGVS p.14-15). De details die u dan wel kon geven bleken daarenboven details die u onmogelijk kon weten, hetgeen duidelijk wijst op het gefabriceerde karakter van uw asielrelaas. U wist namelijk te vertellen dat uw vader 's ochtends ontvoerd werd, vervolgens naar de Nahte Bashaw berg gebracht werd, waar hij werd neergeschoten en uiteindelijk gevonden werd door de dorpelingen (CGVS p.13-15). Zo is het bijzonder vreemd dat uw nonkel u kon vertellen dat uw vader neergeschoten werd, nog voor zijn lichaam werd gevonden (CGVS p.13-14). Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan de verklaring dat de dingen zo nu eenmaal gaan als de taliban mensen meeneemt (CGVS p.14). Hierbij liet u het echter na om een verklaring te bieden voor deze tegenstrijdigheid. Het is bovendien niet aannemelijk dat u precies kon zeggen dat uw vader in de namiddag neergeschoten werd (CGVS p.13). Niemand hoorde immers het schot of zag hoe uw vader gedood werd (CGVS p.15-16). De details die u wel in uw relaas aanhaalde waren bijgevolg details die u niet kan weten. Dat u deze kennis toch aanhaalt alsof u hier ten tijd van uw vertrek uit uw geboortedorp wel van op de hoogte was, wijst dan ook nogmaals op de leugenachtige aard van uw verklaringen.

Voorts zijn uw verklaringen betreffende de handelwijze van de taliban danig bevreemdend dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondergraven. Zo verklaarde u dat de taliban u en uw vader al bedreigde sinds de ALP naar jullie winkel begonnen te komen (CGVS p.14). Het betrof hierbij volgens u een geruime tijd (CGVS p.14). U slaagde er evenwel niet in te verklaren waarom de taliban u en uw vader nu plots besloten om uw vader te ontvoeren (CGVS p.14). Het is nochtans bijzonder vreemd dat de taliban jullie al jarenlang bedreigde en dan haast uit het niets beslissen om de daad bij het woord te voegen zonder dat hier een concrete aanleiding voor is. Bovendien is het zeer vreemd dat de taliban al geruime tijd zowel u als uw vader bedreigde, maar dat ze uiteindelijk alleen uw vader ontvoerden (CGVS p.13). Indien de taliban immers toch om een onduidelijke reden besloot om de daad bij het woord te voegen, dan is er geen echte reden waarom ze hiervoor u ook niet meteen zouden viseren. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u in de tuin was en dat de taliban u daarom niet kon meenemen (CGVS p.14). Indien de taliban u wou vinden was uw tuin echter geen veilige schuilplaats, in tegendeel, het zou betekenen dat u eenvoudig te vinden was. Dat de taliban u hier niet kwam zoeken wijst er dan ook eerder op dat u niet gezocht werd. De handelingen van de taliban worden nog vreemder wanneer ze na uw vertrek uit Afghanistan plots van hun modus operandi nogmaals veranderen en besluiten om een dreigbrief af te leveren aan uw moeder (CGVS p.14). Er is immers geen concrete reden waarom der taliban na jarenlange mondelinge bedreigingen zou overschakelen naar een geschreven document. Het lijkt er dan ook op dat dit document eerder gefabriceerd werd om uw asielrelaas te staven. Een dergelijke dreigbrief is overigens heel eenvoudig na te maken waardoor ze uw relaas onmogelijk kan ondersteunen. U weet overigens niet te vertellen wat er juist in de dreigbrief van de taliban staat hetgeen wijst op een absolute desinteresse in uw asielrelaas en waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaring nogmaals ondermijnd wordt.

U gaf zelfs aan dat u niet eens getracht heeft om deze brief zelf te lezen en van de uitleg die u kreeg van uw kamergenoot in het centrum onthield u slechts dat het een dreigbrief was van de taliban. Ook wat betreft de bedreigingen zelf wist u overigens geen coherente verklaringen af te leggen. Zo gaf u enerzijds aan dat u al zolang de ALP zich in uw district bevond, bedreigd werd door de taliban, maar anderzijds verklaarde u dan weer dat uw vader en u elk drie of vier keer persoonlijk door de taliban bedreigd werden (CGVS p.14-17). Hierbij is niet alleen de tegenstrijdigheid opvallend, maar is het ook weinig aannemelijk dat u er niet in slaagt om in concrete aantallen te beschrijven hoe vaak u benaderd werd door de taliban.

Tot slot wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals bevestigd door het gedrag dat u en uw familie stelden in Afghanistan. Zo is het allereerst bijzonder bevreemdend dat uw nonkel u vlak nadat uw vader ontvoerd werd vroeg om naar uw eigen huis terug te keren, terwijl de taliban u hier bijzonder makkelijk zou kunnen vinden (CGVS p.15). Daarna reisde u bovendien zonder extra beschermingsmaatregelen naar het huis van de smokkelaar liep terwijl de taliban vermoedelijk naar u op zoek was. Geconfronteerd met dit bijzonder eigenaardig gedrag verklaarde u enkel dat het donker was (CGVS p.15). Indien de taliban echter naar u op zoek was, vormde het donker absoluut niet voldoende bescherming om veilig naar het huis van de smokkelaar te lopen. Bovendien is het hoe dan ook vreemd dat zowel u als uw vader gedurende meerdere jaren van bedreigingen door de taliban toch besloten om in Jalrez district te blijven wonen. Er kan immers verwacht worden dat bij dergelijke ernstige bedreiging een gevoel van veiligheid belangrijker wordt dan vasthouden aan eigendommen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u vervolgd werd door de taliban.

De documenten die u voorlegt kon bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw tazkara, de tazkara van uw vader, de oude identiteitskaart van uw vader en de enveloppe tonen immers hoogstens uw herkomst uit Jalrez district aan, hetgeen niet betwijfeld wordt. De bewijswaarde van de door u voorgelegde dreigbrief is bijzonder relatief en werd reeds eerder uitgebreid besproken."

De door verzoeker geciteerde informatie over het risicoprofiel van personen die geacht worden de overheid te steunen kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden. Verzoeker toont geenszins aan dat hij tot voormeld risicoprofiel behoort, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen dat de ALP in zijn winkel eten kwam kopen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest "Elgafaji" maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, "Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen", § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire

bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub* c, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d.m. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Jalrez van de provincie Wardak wordt niet betwist.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Wardak als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze

terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 118: “*that indiscriminate violence is taking place in the province of Wardak, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.*”).

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de provincie Wardak, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit het EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van juni 2019, doch de Raad wijst erop dat voormelde beoordeling van EASO inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voor de provincie Wardak gebaseerd is op deze informatie, zodat dit niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat geen rekening werd gehouden noch gemotiveerd over zijn persoonlijke omstandigheden, doch de Raad wijst erop dat hij niet *in concreto* aantoonde dat of op welke wijze zijn persoonlijke omstandigheden ertoe leidden dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn regio om slachtoffer te worden van het geweld dat in zijn herkomstregio plaatsvindt.

Verzoeker brengt aldus geen dergelijke individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Jalrez in de provincie Wardak in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP